

ע"פ 55700/03/17 - שירי סיוון, יעקב סיוון, המערערים נגד מדינת ישראל, המשיבה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 55700-03-17

ניתן ביום 15 פברואר 2018

1. שירי סיוון
2. יעקב סיוון - המערערים
מדינת ישראל - המשיבה

לפני: השופט אילן איטח, השופט רועי פוליאק, השופט אילן סופר

ב
ש
ם
ה
מ
ע
ר
ע
ר
י
ם
-
ע
ו
"
ד
ז
ר
י
ח
ז
ו
ע
ו
"
ד
ד
פ
י
ש
ג
ל
ב
ש
ם
ה
מ
ש
י
ב
ה
-
ע
ו
"
ד
ע
נ
ב
ר
ס
ה
ר
א
י

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האיזורי בתל אביב-יפו (השופטת עידית איצקוביץ; ת"פ 31762-02-13) שבו הורשעו המערערים בעבירה של העסקת עובדת זרה שלא כדין בהתאם לסעי' 2(א)(1)

עמוד 2

לחוק עובדים זרים, תשנ"א -1991 (להלן - **החוק**) והוטל על כל אחד מהם קנס בסך 15,000 ₪ וכן דרישה לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה.

2. לאחר ששמענו את טענות הצדדים ועיינו בכלל חומר התיק, לא מצאנו מקום להתערב בפסק הדין.

3. בקליפת אגוז נציין כי ביום 4.12.11 במסגרת ביקורת של יחידת האכיפה למעסיקים של משרד הפנים, נמצאה נתינה זרה מהפיליפינים (להלן - **העובדת**) בגן ציבורי בסמוך למגורי המערערים כשהיא מטפלת בבנם הקטין. המפקחים ביקשו מהעובדת להזדהות ומשלא היה ברשותה דרכון, התלוו אליה המפקחים לדירת המערערים. המערערת 1 (להלן - **המערערת**) פתחה את הדלת ונתנה למפקחים להיכנס לדירה. העובדת הביאה את דרכונה, הציגה אותו בפני המפקחים ומבירור שנעשה עלה כי היא מועסקת ללא היתר.

4. לטענת המערערים כניסת המפקחים לדירתם נעשתה בהיעדר צו ולכן בניגוד להוראות החוק והוראות חוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952 (להלן - **חוק הכניסה**) ומשום כך יש לפסול את כל הראיות, לרבות הודעות המערערים.

מקובלת עלינו טענת המערערים כי כניסת המפקחים לדירה נעשתה שלא כדין שכן, לא הוכח שההסכמה של המערערת ניתנה מדעת ומרצון חופשי ובכלל זה לאחר שהובהרה לה הזכות לסרב לכניסת המפקחים (ע"פ (ארצי) 46908-05-15 **מדינת ישראל נ' שמגר**, (26.11.17)). יחד עם זאת, בנסיבות העניין ובשים לב לשיקולים שנמנו בעניין **שמגר**, לא מצאנו כי יש בכך כדי להוביל לפסילת כל הראיות שהושגו באמצעות ובעקבות אותה כניסה ובכלל זה הראיות הנגזרות - חקירת המערערת במשרדי המשיבה ביום 22.10.12 אשר במהלכה הודתה המערערת בהעסקת העובדת שלא כדין. בין יתר השיקולים למסקנתנו זו נציין את הבאים: המפקחים לא נכנסו לדירה כתוצאה מהפעלת כח או תחבולה לא הגונה אלא כפועל יוצא מחזרתה של העובדת לדירה לצורך החזרת הילד והבאת דרכונה; הכניסה נעשתה בהסכמת המערערת עצמה ואף כי אין מדובר בהסכמה שאינה מיתרת את הצורך בקבלת צו, יש בה כדי להחליש את אי החוקיות; הכניסה נעשתה אך לצורך קבלת הדרכון של העובדת; גילוי העבירה אינו תולדה של הכניסה לדירה.

5. טענה נוספת של המערערת נוגעת ליסוד הנפשי של ביצוע העבירה על ידה - המערערת ידעה כי מדובר בעובדת זרה ושלצורך ההעסקתה נדרש היתר. המערערת טוענת כי לא היתה לה מודעות לכך שלעובדת לא היה היתר לעבוד בשירותה ולעניין זה היא נסמכת על שלושה נימוקים: **הראשון**, המצג שהעובדת יצרה לפיו יש לה אשרה לעבוד אצל המערערים. טענה זו לא ניתן לקבל שעה שהמערערת הודתה בחקירתה מיום 22.10.12, כי האשרה שהיתה בדרכונה של העובדת לא היתה בתוקף (מוצג מ/5, עמ' 2 ש' 34-35); **השני**, הסתמכות על "מסמך שמראה כי היא [העובדת - ה"ח"מ] מבקשת מקלט בישראל", וכי העובדת היתה בראיון ביחידה למבקשי מקלט והיא ממתנה לתשובה. לעניין טענה זו, מקובלת עלינו קביעת בית הדין האיזורי כי המערערת פעלה בעצימת עיניים כיוון שהסתמכות על מסמך המדבר על זימון לראיון או על קיום ראיון כמעט שנה לפני תחילת ההעסקה, כשלא מצורף לו איזה שהוא מסמך המעיד על היתר העסקה (כאמור המערערת ציינה בחקירתה שתוקף האשרה פג), עולה כדי עצימת עיניים; **השלישי**, התייעצות עם "קו לעובד". צודקת המשיבה בטענה כי טענת המערערת בעדותה לפיה היא אף פנתה למוקד "קו לעובד" כדי לבדוק את חוקיות העסקת העובדת, היא גרסה כבושה שאין לקבל אותה. יתר על כן, יש בה כדי ללמד כי חרף אותו מסמך שני שהוצג, עדיין חשדה המערערת כי העסקת העובדת אינה כדין.

6. אשר לטענה בדבר היזק ראייתי נוכח העובדה שהעובדת הוחזרה לארצה מיד לאחר תפיסתה וללא שנערכו לה שימוע או חקירה - אין בידנו לקבל את טענת המערערים כי נגרם להם נזק ראייתי. שכן, גם אם נקבל את גרסת המערערת בדבר המצג שיצרה בפניה העובדת, אין בכך כדי לשנות את מסקנתנו בדבר עצימת העיניים מצידה. הסתמכות על דברי עובד זר מבלי שדברים אלה יתמכו במסמכים, מהווה עצימת עיניים כמפורט לעיל. מעסיק של עובד זר אמור לבדוק קיומן של אשרות המאפשרות העסקה של העובד הזר ואי בדיקתן תוך הסתמכות על טענות העובד הזר מהווה עצימת עיניים.

7. אשר ליסוד הנפשי של המערער 2 (להלן - **המערער**) - מקובלת עלינו מסקנת בית הדין האזורי לפיה התקיים במערער היסוד הנפשי. זאת מן הטעם שבטענתו לפיה שאל את רעייתו (המערערת) לגבי העובדת והיא השיבה לו כי היא בדקה וזה בסדר, אין די. הסתפקות בשאלה זו עולה כדי עצימת עיניים גם בהינתן בכך שהמערערת והמערער הם בני זוג. בעניין **ברקוביץ** (ע"פ (ארצי) 14758-12-14 **מדינת ישראל נ' ברקוביץ** (1.1.17)), נקבע כי הפניית שאלה כללית לבן הזוג בדבר חוקיות העובד הזר אינה עולה על דרישת הבירור הסביר. בענייננו ענה המערער בעדותו כי: "שאלתי את אשתי והיא אמרה שהכל בסדר ושהיא בדקה את העניין וזה בסדר". בכך לא קיים המערער את שנקבע בעניין **ברקוביץ** לפיו נדרש מבן הזוג לברר, בין היתר, מכח מה רשאים בני הזוג להעסיק את העובד הזר (ראו פסקה שניה בסע' 32 לעניין **ברקוביץ**).

8. לא מצאנו מקום להתערב בקביעות בית הדין האיזורי בגזר דינו לפיהן, לא הוכח שהרשעת המערער בעבירה של העסקת עובד זר ללא היתר תפגע בו באופן שאינו הולם וכי לא הוכחו נסיבות יוצאות דופן המצדיקות את ביטול ההרשעה.

9. לא מצאנו מקום להתערב בשיעור הקנס שהוטל על כל אחד מהמערערים. מדובר בקנס המצוי במתחם שיקול הדעת של הערכאה הדיונית והוא לא חרג מהמקובל בנסיבות דומות.

10. סוף דבר - הערעור נדחה.

על פסק הדין ניתן לערער לבית המשפט העליון לאחר קבלת רשותו לכך. בקשת רשות ערעור יש להגיש לבית המשפט העליון תוך 45 ימים ממועד קבלת פסק הדין.

לבקשת הצדדים, פסק הדין יישלח אליהם בדואר.

ניתן היום, ל' שבט תשע"ח (15 פברואר 2018) בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

אילן סופר,
שופט

רועי פוליאק,
שופט

אילן איטח,
שופט, אב"ד

